

Hoofdstuk 20 - Ik wil het, word rein!

Lieve kleinkinderen,

Hebben jullie wel eens van die erge ziekte lepra gehoord? In arme landen in Afrika komt deze ziekte voor.

In de bijbel wordt zo nu en dan over mensen verteld die aan deze ziekte lijden. Ze heten dan geen leprapatiënten, maar melaatsen.

*Vandaag zijn er gelukkig medicijnen die deze erge ziekte kunnen genezen. Maar dat was in Jezus tijd niet zo. Kreeg je vroeger deze ziekte dan was dat verschrikkelijk. Met geen woorden te beschrijven. Als je melaats werd, dan wist je dat je door deze ziekte dood zou gaan. Maar de tijd voor je overlijden was één grote lijdensweg! Jullie moeten weten dat melaatsheid erg besmettelijk is. Om die reden werd je vroeger **verbannen**. Dat betekende dat je letterlijk buiten je dorp of stad naar de wildernis werd gestuurd. Je moest je dan in je tentje of hutje maar zien te redden. Je mocht met niemand, nee met geen mens meer contact hebben. Je was onrein en je kon dan door iemand aan te raken ook die ander ziek maken. Wilde je een stukje gaan wandelen, dan was je verplicht een ratel in je hand te hebben waarmee je lawaai kon maken, een soort van klepperen.*

Kwam je dan iemand tegen dan moest je van grote afstand al gaan klepperen met je ratel en heel hard 'onrein, onrein' schreeuwen.

En hoe kwam je in de wildernis aan eten en drinken? Nu, als je geluk had bracht een familielid je dat elke dag. Op grote afstand van je 'woonplekje' zette die persoon dat eten en drinken neer. Was hij of zij weer weggegaan, pas dan mocht jij je eten ophalen. Praten met je familie was ten strengste verboden. Bracht niemand jou eten en drinken, dan stierf je een langzame hongerdood.

En weten jullie wat ik zo erg vind? Er waren Farizeeërs en Schriftgeleerden die leerden dat wanneer je melaats werd, dat dat een straf van God was. Nu, lieve kleinkinderen, lees onderstaand verhaal maar. Dan kun je lezen hoe Jezus met een melaatse omging.

Hoofdstuk 20 - Ik wil het, word rein!

Mattheüs 8 : 1 – 4

Mattheüs 10 : 1 – 4

Van alle tijden is de vreselijke ziekte melaatsheid één van de ergste rampen die een mens kan treffen.

Meestal begint deze ziekte met een paar witte plekjes op je huid die steeds maar groter worden en ze 'vreten' al verder totdat je hele lichaam overdekt is met deze pijnlijke plekken en tenslotte rotten je vingers, ja zelfs je hele handen weg.

Dit is meestal een proces van jaren. Tenslotte is deze vreselijke ziekte niet meer te harden en krijg je geen medicijnen, dan biedt tenslotte alleen de dood uitkomst.

Vroeger was (en ook nu is) deze huidziekte meestal niet zo erg dat je bijna niets meer kon. Soms was melaatsheid niet meer dan een lastige huidziekte waar je wel veel last van had, maar niet dat je tenslotte niet meer kon lopen.

Maar ook als deze huidziekte niet zo erg was, dan was deze zieke man of vrouw volgens de wetten van Mozes onrein en mocht hij / zij niet tussen de mensen wonen. Bij de eerste tekenen van deze ziekte werd je direct uit de stad verbannen, de wildernis ingejaagd. Zelfs je naaste familie mocht niet bij je op bezoek komen. Door niemand mocht je aangeraakt worden en op de weg moest je van veraf al heel luid roepen: 'Onrein, onrein!'

Een reiziger onderweg mocht niet per ongeluk met jou in aanraking komen.

En als je al weer beter werd, bij lichte huیداandoeningen kwam dat soms voor, dan mocht je niet eerder naar huis dan nadat de priester in de tempel in Jeruzalem je onderzocht en genezen had verklaard. Ook moest je dan een dankoffer brengen.

Bij één van de steden in Galilea, waar Jezus al veel wonderen had gedaan, woonde een melaatse man die al heel erg ziek was. Zijn hele lichaam zat onder de dikke korsten en hij voelde dat zijn krachten minder werden. Voor hem was er geen hoop meer. Nee, de dood zou over niet al te lange tijd een einde aan zijn lijden maken.

Dat was voor hem heel erg moeilijk, want zo oud was hij nog niet en het leven kon zo mooi zijn... Behalve voor melaatse mensen, zoals hij.

Eens, toen zijn familieleden hem eten brachten en hem vanuit de verte 'nieuws' uit de familie toeriepen, vertelden ze hem al schreeuwend ook over rabbi Jezus. Hoe deze man zieke mensen de handen oplegde en genas. Hoe hij boze geesten uitwierp en zelfs blinde mensen weer liet zien. Alles kon hij, deze man van God. Niets was voor hem onmogelijk.

De melaatse man hoorde deze verhalen en het raakte hem diep in zijn hart.

En vanaf deze dag was plotseling alles anders. Hij zag niet langer uit naar de dag van zijn dood, zoals eerder wel.

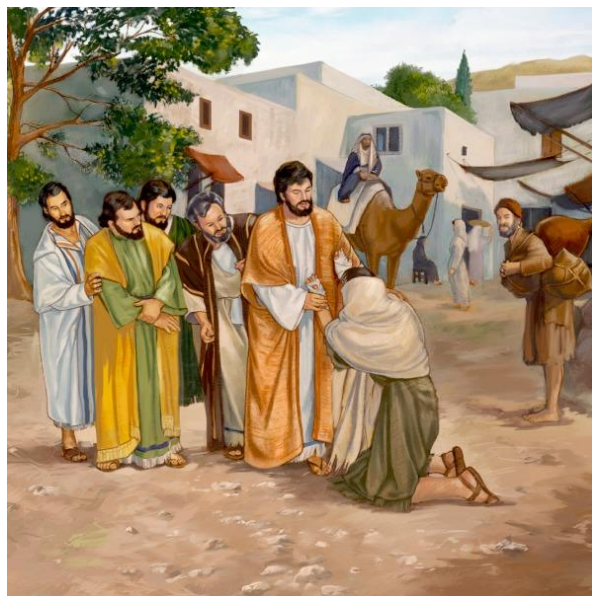
Door wat hij over rabbi Jezus gehoord had kreeg hij weer hoop. Hij had nog maar één gedachte: hij moest naar Jezus toe en hem vragen om zijn ziek lichaam beter te maken.

Andere zieke mensen legde Jezus de handen op, maar bij hem kon dat natuurlijk niet. Hij was onrein! Niemand mocht hem aanraken. Hoe lang was het geleden dat iemand hem aangeraakt had? Zijn moeder, zijn zus, een vertrouwde vriend?

Deze melaatse man wachtte. Eerst geduldig. Maar de spanning om Jezus te ontmoeten werd steeds groter. Eén keer zou hij Jezus op de wegen rondom de stad toch wel ontmoeten? Ja, dan zou hij naar Jezus toegaan, voor hem neerknielen en om genezing vragen.

Maar toen de weken voorbijgingen en Jezus nooit in de buurt kwam, kon hij het niet langer uithouden. Hij wilde naar Jezus. En wel zo snel mogelijk. Ja, en toen nam hij de beslissing, ook al was dat bij de wet ten strengste verboden (de doodstraf stond daarop) hij ging naar de stad om Jezus zoeken. Ook al zou dat hem zijn leven kosten, uiteindelijk ging het nu ook om zijn leven.

De dag dat hij hoorde dat Jezus weer in de stad was, wist hij wat hem te doen stond. Met een wijde jas aan, de muts diep over zijn hoofd getrokken zodat je alleen zijn ogen kon zien, lukte het hem om door de poort de stad binnen te komen. In de schaduw van de hoge huizen sloop hij naar de straat waar Jezus was. Direct toen hij Jezus zag wist hij alsof het hem werd ingegeven, deze man, deze Jezus is meer was dan een groot profeet. Meer dan een gewoon mens. Hij liet zijn wijde mantel op de grond vallen en rukte zijn muts van zijn hoofd. Iedereen mocht nu zien wie hij was. En terwijl hij zijn melaatse handen naar Jezus uitstak knielde hij voor Jezus neer en smeekte: ‘Heer, als u het wilt, dan kunt u mij beter maken.’

‘Heer, als u het wilt, dan kunt u mij beter maken.’

De discipelen en alle mensen om Jezus heen sprongen verschrikt achteruit. Hoe durfde deze onreine man het te wagen en kom zomaar midden tussen de mensen? Gaf deze melaatse man dan niets om wet en regels en interesseerde het hem niet dat hij alle mensen in de hele stad kon besmetten met zijn vreselijke ziekte?

Alle mensen keken naar Jezus. Nu zou Jezus natuurlijk ook kwaad worden en deze ongehoorzame man straffen.

Jezus stond een moment heel verbaasd naar deze melaatse man te kijken die zo onverwachts en zo plotseling voor zijn voeten op de grond voor hem knielde.

Ook Jezus vond het niet goed dat deze man zich niet aan Gods wetten hield.

Maar het was nu niet de tijd om hem daarvoor te straffen. Jezus zag in deze wetsovertreder meer dan alleen maar een man die zich niet aan de wet hield.

Jezus zag een diep en sterk geloof in hem. Ook een hartstochtelijk verlangen om genezing. En in een diep medelijden met deze arme man stak Jezus zijn arm uit, raakte hem aan en met luide stem sprak Jezus: ‘Ja, ik wil dat je beter wordt.’

De man ging staan en zijn ogen schitterden van grote blijdschap. Hij was weer gezond en sterk. Hij mocht weer tussen de mensen wonen. Nooit hoefde hij weer in het eenzame veld rond te zwerven. Niet meer lijden door gloeiend hete middagen en ijskoude nachten. Hij mocht weer wonen in zijn oude huis in de stad. En, deze rabbi had hem aangeraakt met zijn heilige handen! Aan iedereen wilde hij gaan vertellen van dit wonder dat hem overkomen was!

Maar toen hoorde hij Jezus zeggen: – en het was alsof Jezus zijn stem nu streng en zelfs een beetje verwijtend was – ‘Ga niet de stad in en vertel aan niemand wat ik gedaan heb. Ik wil niet dat de mensen denken dat ik een ‘wonderdokter’ ben. Pak de reisstok en ga naar Jeruzalem en laat de priester vaststellen dat je beter bent. Breng daarna het dankoffer zoals dat in de wetten van Mozes voorgeschreven staat.’

Hij had het wel goed gehoord, deze genezen man, maar hij deed **niet** wat Jezus tegen hem gezegd had. Overal, ja aan iedereen die het maar wilde horen vertelde hij van het grote wonder dat Jezus aan hem gedaan had. Hij besepte niet eens dat hij Jezus met zijn ongehoorzaamheid verdriet deed. Ook niet dat hij Jezus tegenwerkte. Want juist door zijn fantastisch ‘verhaal’ over zijn genezing, kwamen de mensen in grote aantallen naar Jezus toe. Het werd zelfs zo erg dat Jezus naar het open veld ging en de steden en dorpen zo veel mogelijk ontweek.

In deze tijd koos Jezus twaalf mannen uit die zijn leerlingen, zijn discipelen zouden zijn. En later, nadat Jezus uit de dood zou zijn opgestaan, zouden deze mannen zijn apostelen worden. Deze mannen zouden van Jezus de opdracht krijgen om zijn werk voort te zetten en om zijn Koninkrijk te bouwen.

Nee, geen twaalf, want discipel Judas deed toen niet meer mee. Elf apostelen zouden later in het land Israël en in alle landen daar omheen het evangelie van Jezus aan de mensen gaan vertellen.

Voordat Jezus zijn keuze maakte ging hij een berg op en bad daar een lange nacht. De namen van deze twaalf mannen waren: Simon, die ook Petrus genoemd werd; zijn broer Andréas en hun neven, de broers Jacobus en Johannes; Filippus en Nathanaël, die ook Bartholoméus genoemd werd;

Mattheüs en Thomas; Judas die ook Thaddéus heette en een andere Judas, die de bijnaam Iskariot had (deze zou Jezus verraden); Jacobus, de zoon van Alféus en Simon de Zeloot.

Jezus koos twaalf mannen uit die zijn leerlingen zouden zijn.